

ויאמרו לנסיך: "קבר על גבעה רמה
נחה נפשו נצח. שנת מות נרדמה".

וירגז אולג ובועף הניד ראש.
ויחשוב: "זה קץ חזון-הבלים!
חזוה זקן טפש, אשר לכוב לא בוש.
הבזו לדבריה הנפתלים!
עד היום נושא היתה אותי ומלוה!" —
ועצמות סוסו המת מאד לראות התאוה.

מחצר מלכות נוסע אולג נשיא-עם,
עמו איגור ומרעיו הנדיבים,
ועל חוף דניפר, על גבע נשא ורם,
הוא רואה העצמות החביבים.
עליהם נתך גשם והאד אותם חבק,
והרוח תזרם ותכסם בעפר ואבק.

ויקרב לגלגלת ויקרא: "שלום לך!
תהי שנתך, ידיד בודד, מתוקה!
אדונך הזקן האריך ימים ממך —
אך מדת ימיו לא עוד ארפה;

במותו לא יהרגוך עוד לכבודו ויקרו,
ובדמך החם לא תאדים את עפרו".

"הנה איפוא זה מאחריתי תרו!
מן העצם מות לי ארבו" —
מתוך הגלגלת, בלי נשמע, נחש זו,
זחל ולרגליו קרב.
פענק שחור מתפתל סביב בשרו יעל —
הנסיך נאנק מכאב, והוא גוע ברעל. —

על קבר אולג, אשר נדמה בלא עת,
נהי גדול ואבל לאמים;
הנסיך איגור ואולגא מבכים את המת,
ומרעיו עורכים משתה תנחמים.
זוכרים הגבורים מלפנים ימי קרב
ותלאות, בהן יחדו נסו כחם הרב.

